

1912—1962

JUBILEUMSSKRIFT

ÖDESHÖGS IDROTTSKLUBB
UNDER
ETT HALVT SEKEL

UTGIVEN AV
ÖDESHÖGS IDROTTSKLUBB
SAMMANSTÄLLD OCH REDIGERAD AV
K.-E. KLINGSTEDT

Tack!

Till alla, som med artiklar, fotografier, sakuppgifter m.m. bidragit till fullbordandet av denna Jubileumsskrift, framföres härmed ett varmt tack. Särskilt riktas detta tack till de Ödeshögsfirmor och enskilda, som genom gratulationshälsningar ekonomiskt stött utgivningen.

Ödeshög i maj 1962

ÖDESHÖGS IDROTTSKLUBB

Styrelsen

Linköping 1962
AB Östgöta Correspondenten

ÖIK:s nuvarande styrelse. Stående fr.v.: Reinold Piel, v. sekr., Hans Andersson, v. ordf., K.-E. Klingstedt, sekr. Sittande: Egon Gustavsson, kassör, Stig Axelsson, ordf.

ÖIK föddes i olympiadens skugga

Idrotten har gamla anor. I uråldriga skrifter finns de gamla egypternas, grekernas och babyloniernas kroppsliga övningar beskrivna. Våra förfäder vikingarna övade och härdade sig även i hårdföra idrottslekar. Den nutida idrotten är historiskt av sent datum och för Sveriges vidkommande bildades dess första idrottsförening, Uppsala Simsällskap, år 1796. Bildandet av Svenska Gymnastik- och Riksförbundet — nuvarande Riksidrottsförbundet — år 1903 satte fart på idrotten som folkrörelse. Stockholmsolympiaden 1912 verkade i samma riktning och i skenet från olympiafacklan kom otaliga idrottsföreningar till.

Ödeshögs Idrottsklubb är en av dessa och i fem decennier har den sökt verka för idrott i sin bygd. I likhet med många andra föreningar förtog man sig i portgången. Några år i slutet av tiotalet låg verksamheten nästan helt nere, men i detta kritiska skede trädde en rad dugliga ledare till. Deras ledargärning på såväl det administrativa som rent idrottsliga planet skänkte den unga klubben nytt livsmod. Markförvärvet till och skapandet av "ett eget hem" — en idrottsplats för klubben — var i sammanhanget av största vikt. De två första decennierna var friidrotten den allt förhärskande idrottsinriktningen, medan fotbollssporten dominerade de sista årtiondenas verksamhet. Trettioåret synes ha varit mest harmoniskt i intressefördelningen mellan dessa idrotter.

En karta på de olika idrottssektioner, som verkat under ett halvt sekel i klub-

ben, blir rikt sorterad. Boxning, brottning, cykelsport och bandy hörde till de minsta vad omfattning och livskraft beträffar. Tennis och skididrotten uppgick i specialklubbar, där de var för sig undergått en stark och glädjande utveckling.

Klubbens nuvarande ganska ensidiga inriktning — i praktiken endast bollsporter — är en vanlig företeelse i idrottsföreningar av i dag. Icke desto mindre är denna utveckling att beklaga med tanke på den fria idrottens ovedersägliga förtjänster som förmedlare av idrottens mål, en stark vilja i en stark fysik. Sportens inriktning i en förening bestäms dock av många faktorer, varav tillgången på ledarkrafter, ekonomiska resurser för sportens utövande samt idrottsgrenens popularitet i tiden är de viktigaste.

Resultatet av klubbens nu 50-åriga arbete har inte i första hand varit framåtströmande av några större idrottsstjärnor men det har arbetats kraftigt för idrotten och det senaste årtiondet har stora insatser gjorts för en breddad ungdomsverksamhet. Idrottsplatsen har två gånger varit föremål för genomgripande moderniseringsarbeten med stora påfrestningar på klubbens ekonomi. Med hjälp av betydande kommunala och statliga bidrag, medlemmarnas insatser och allmänhetens stöd har dessa projekt lyckligt klarats av. Lagom till 50-årsjubileet har ett till Vättersvallen angränsande markområde inköpts för byggande av kombinerad reservplan för fotboll och isbana för vintersport.

Aktiviteten inom klubben bådär f.n.

ÖIK-sombolan. Ett återkommande inslag i lördagsbilderna på Ödeshögs torg

ÖIK-ordföranden har ordet

ÖIK femtio år — en respektingivande ålder för en landsbygdsklubb. Man stäms till eftertanke inför detta faktum. Oundvikligt går tankarna i första hand till de

gott för framtiden. Antalet aktiva i klubbens idrott har aldrig varit större och dessutom förfogar den över goda ungdomsledare samt fina ledarlöften i junioråldern, vilka med växande uppgifter skolas för alltmer kvalificerade föreningsuppdrag. Med fortsättning av klubbens arbete i denna anda ter sig ÖIK:s framtidsutsikter ljusa i det fortsatta arbetet med ungdom och idrott.

K.-E. KLINGSTEDT

som gått i bräsch för och tillvarataget klubbens intressen under gången tid. Jag vill här ta tillfället i akt att å egna och klubbens vägnar tacka alla de som under de år som gått genom eget oegenlyttigt och självoffrande arbete hållit verksamheten igång. Under senare år har klubben genomfört en ombyggnad av Vättervallen och jag ber att få framföra ett tack till Ödeshögs kommun och enskilda, vilka genom benäget bistånd medverkat till att det hela gick att genomföra. Vidare ber jag få tacka samhällets polismyndigheter för visad välvilja till klubbens lotteriarrangemang, utan vilka klubben knappast kunde hålla

Utdrag ur klubbens protokollsböcker

Följande utdrag ur klubbens protokoll visar att intresset för klubben och aktiviteten inom densamma skiftat. Uppsvingen har varit påtagligast i samband med de två stora ombyggnaderna av idrottsplatsen, den första i anslutning till 25-årsjubileet, den senare till årets 50-årsjubileum. Men låt oss nu se vad böckerna berättar.

1912. Torsdagen den 6 juni samlades några idrottsintresserade Ödeshögsbor på Royal för att dryfta frågan om bildandet av en idrottsförening i orten. Resultatet blev att Ödeshögs Idrottsförening bildades. Första styrelsen: Carl F. Johansson, ordf. och ledare, Oliver Jern, sekr., Nils Malm, kassör, Karl Lejon, materialförvaltare, och Emil Augustsson, bitr. ledare. Årsavgiften bestämdes till 5 kr. per medlem att erläggas den 8 juni. Styrelsen fick i uppdrag att inköpa "erforderlig materiel". Övningsplats arrenderades av Axel Samuelsson på Klockaregårdens mark.

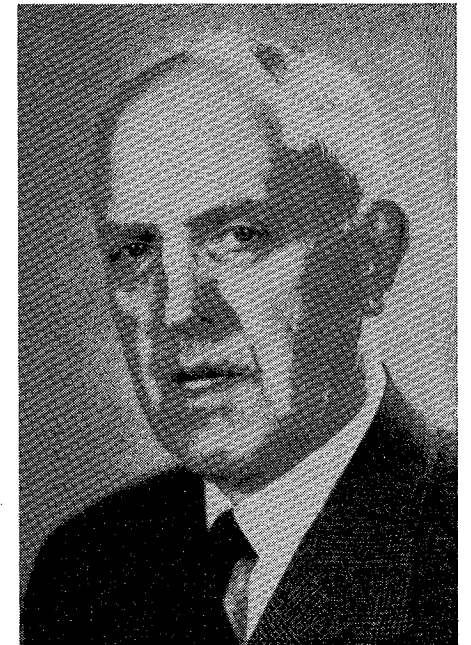
1913. Den 7 januari hölls föreningens första årsmöte. Årsavgiften sänktes till 2 kr. Inträdesavgift 3 kr. En kommitté, bestående av N. E. Malm, Ola Fredriksson och Simon Larsson, fick i uppdrag att uppgöra med Axel Samuelsson om arrendet för övningsplatsen, som endast arrenderats för ett år. Vid sammanträdet den 23 maj beslöts, att övningarna skulle påbörjas måndagen den 26 maj

nuvarande ekonomiska standard. I samband med detta också ett tack till alla medlemmar och övriga, som med lottköp eller på annat sätt stött vår verksamhet. Till sist ett personligt tack till nuvarande ledare för sektioner och utskott, till styrelsekamrater och inte minst till mina aktiva idrottskamrater.

STIG AXELSSON

kl. 18.30 och fortsätta varje kväll. Under försommaren anordnades fester. Ett protokoll av den 26 juni förtäljer nämligen: "Beslöts att på föreningens bekostnad inbjuda de damer, som medverkat vid festerna till kaffe och förfriskningar i St. hotellet." Den 10 juli utgick order till alla medlemmar, att de skulle infinna sig på idrottsplatsen den 11 juli för stenbrytning m.m. Vid samma tillfälle beslöts, att "ledarna Carl F. Johansson och Axel Hultman på föreningens bekostnad och efter eget gottfinnande skulle besöka någon större idrottsförening inom Östergötland för att inhämta lärdom angående ledning av övningarna". De första tävlingarna hölls på hösten samma år.

1914. Vid årsmötet den 24 januari antogs

Folke Löf

stadgar för föreningen. Beslut om inköp av föreningens första vandringspris fattades vid sammanträde den 2 augusti, 1921 togs priset för alltid av Knut Björk.

1915. Intresset för föreningen börjar svalna. Endast årsmötet är protokolfört. Ordföranden kunde öppna mötet först kl. 9 e.m.

1916. Verksamheten låg helt nere.

1917. Arvid Werner valdes till ordförande. Intresset för föreningen vaknade på nytt. Den s.k. marknadsplatsen blev övningsplats. Träningstid för fotboll utlystes för första gången i föreningens historia.

1918. Inga protokoll skvallra om verksamheten.

1919. Vid årsmötet den 15 april valdes till ordförande Knut Björk, som innehade denna befattning till årsmötet 1922. Ett gott tävlingsår.

1920. Föreningen beslöt vid årsmötet att ändra namnet till Ödeshögs Idrottsklubb samt söka medlemskap i Svenska gymnastik- och idrottsförbundet. Vid sammanträde den 5 november meddelades, att inträde vunnits i Riksidrottsförbundet, varför man fattade beslut att bli medlem i Svenska skidförbundet och Svenska simförbundet.

1921. Årsmötet uppdrog åt G. Andersson och A. Sandstöm att utröna intresset för och möjligheterna till bildandet av ett fotbollslag. Den 5 oktober tillsattes en kommitté — S. Normell, Lars Eliasson, Knut Björk — som skulle arbeta för planfrågans lösning. Gymnastikavdelning bildades.

1922. Ordförande Sven Normell. Klubben beslöt utträda ur specialförbunden. Planhyran 30 kr.

1923. Vid årsmötet den 12 januari valdes Folke Löf till ordförande. Den 4 mars hölls klubbens första protokolförda skidtävling. ÖIK:s första fotbollsutskott valdes vid sammanträde den 27 april. Det bestod av Lars Eliasson, Folke Löf, Nils Nilsson och Josef Krantz. Lagkaptenen L. Eliasson.

1924. Klubben började detta år skicka representanter till tävlingar på andra platser.

1925. Vid årsmötet den 16 januari meddelades, att tomtfonden uppgick till 700 kr. samt 50 kr. i värdepapper. Vid styrelsemöte den 16 april tillstyrktes, att klubben av Gustav Isaksson i Ödeshögs Pilgård inköper ett jordområde å Pilgårdens ägor söder om Ödeshög 140 m. långt och 70 m. brett för 4 000 kr. Styrelsens förslag vann enhälligt bifall på följande klubbmöte. För finansieringen av inköpet beslöts att i Stora Åby

Sparbank upptaga ett 10-årigt amorteringslån på 2 000 kr. Karl Gustavsson, Karl Andersson Evert Nöjd och Torsten Palmer iklädde sig borgen för lånet.

1926. En kommitté för utarbetande av nya stadgar tillsattes vid årsmötet. Stadgarna antogs vid klubbmöte den 25 oktober. ÖIK:s tennissektion kom till under året. Sektionsstyrelse: Sven Normell, Lars Eliasson, Tell och Folke Löf.

1927. Den första kvinnan — fröken Lisa Svensson — gör sitt inträde i styrelsen. Ödeshögspokalen i fotboll kom till efter sammanträde mellan ÖIK och idrottsföreningarna i Vadstena, Skänninge och Fornåsa. Kvinnliga idrottstruppen fick tillåtelse att disponera idrottsplanen varje fredag för fotboll! Vid sammanträde den 2 augusti beslöts att upptaga cykelsporten på programmet.

1928. Årsmötet den 18 januari beslöt anslutning till Fotbollsförbundet. Vägen till Vättervallen förbättras för 200 kr.

1929. Vid årsmötet beslöts att tennissektionen skulle upphöra som särskild sektion, och dess tillgångar och skulder övertogs av klubben. Den 8 februari uppgick Ödeshögs boxarklubb i ÖIK. Gösta Book blev lagledare för fotbollslaget.

1930. Klubben beslöt i början av året att bygga en paviljong vid Vättervallen för en kostnad av 700 kr., samt anlägga skridskobana på "plan". Fotboll, promenader och terränglöpningar börjar förekomma allt oftare. Den 14 november anordnade klubben tävlingar i inomhusidrott i folkskolans gymnastiksal.

1931. Folke Löf avsåg sig återval till ordförandeposten, vilken han med framgång skött i åtta år. Efterträdare blev Gösta Book. En kvinnlig gymnastiktrupp med folkskollärarinnan H. Åberg som ledare bildades. Fotbollslaget kom med i Östgötaserien klass II västra.

1932. Den 25 januari beslutade klubben borttaga tennisplan. Intresset för tennis hade tydligen försvunnit.

1933. Sigvard Carlsson valdes till ordförande efter G. Book, som av sagt sig återval.

1934. Beslutades att klubben skall arrendera ett stycke mark vid Vättervallens entré till parkeringsplats. Vid styrelsemöte den 11 november föreslår styrelsen, att klubben snarast skall besluta om inköp av mark för utvidgning av idrottsplatsen.

1935. Vid årsmötet den 13 januari invaldes förre ÖIK-medlemmen, nuvarande svenske mästaren på cykel, Bernt Carlsson, Hammarby, till ÖIK:s förste hedersledamot. Klubbmötet

den 8 april beslöt verkställande av styrelsens förslag om markinköp vid Vättervallen c:a 6 000 kvm à 50 öre/kvm. Vid möte den 20 maj återupptogs den 1929 nedlagda tennissektionen. En del av det nyinköpta markområdet uppläts till byggandet av tennisplan. I slutet av året tillsattes en plankommitté, bestående av Sigvard Carlsson, Knut Norrby och Gösta Book. De fick fria händer att ordna med idrottsplatsens ombyggnad.

1936. Vid årsmötet utdelades medalj till A-laget i fotboll för dess serieseger i Klass IV västra. Vid ett senare möte beslöts att fotbollslagen skulle dras ur serierna för ett år på grund av planbygget.

1937. Vid årsmötet omvaldes styrelsen, som hade följande sammansättning: Sigvard Carlsson, ordf., Göte Johansson, v.ordf., Gösta Book, sek., C. Högberg, v.sekr., Knut Norrby, kassör. För utarbetande av en minnesskrift till klubbens 25-årsjubileum valdes N. Ljungqvist, Göte Johansson, Carl Bengtsson och John Carlsson. Till festkommitté för jubileumsfirandet utsågs C.-A. Thunborg, Nils Hansson, Gösta Book och Ragnar Blondell. Vid klubbmötet i juni beslutades att fotbollslaget skulle söka inträde i Östgötaserien Klass IV västra.

1938. Till ordförande valdes Göte Johansson efter Sigvard Carlsson, som avböjt återval. Nyvalda i styrelsen blev C. H. Högberg och fröken Svea Hellström. Klubbens första vaktmästare anställdes vid styrelsemöte den 23 april. Syslan delades mellan herrar Tore Svensson och C.-E. Axelsson för ett arvode av 25 kr. vardera.

1939. John Carlsson, styrelseordf., Gösta Book, sek., och Knut Norrby, kassör. § 7 i årets första styrelseprotokoll vittnar om goda föresatser; "ordning och reda för år 1939" antogs som styrelsens valspråk. Ett biljotteri på 6 000 lotter såldes under året. Vinstlistan: en bil, fyra cyklar och fjorton presentkort.

Ett bandylag från 30-talet

1940. Krigstiden återspeglas i protokollen. § 1, årsmötet: "Ordf. herr John Carlsson öppnade årsmötet samt hälsade de närvarande välkomna. Ordföranden talade därefter med några ord om oroligheterna ute i världen och det svåra slag som drabbat vårt grannland, Finland. Därefter avhölls en tyst minut till minnet av de i Finland stupade svenska frivilliga, varefter sjöngs Vår Gud är oss en väldig borg." På grund av de stora beredskapsinkallelserna var det tydligen svårt att mönstra funktionärer till de olika utskotten, varför det bestämdes att föregående års ledamöter kvarstår tills nyval skett. Klubben beslöt antaga Riksidrottsförbundets normalstadgar.

1941. Ordf. Allan Ohlsson, sek. Arne Fornö, kassör Helge Kahrlin. Klubben öppnade postgiro. Som så många år tidigare var ÖIK arrangör för firandet av Svenska Flaggens dag.

1942. De olika utskotten voro: fotboll, friidrott, gymnastik, tennis och bandy. För orientering och simning tillsattes inga utskott, enär dessa idrotter uppgått i specialklubbar. Av

Vi gratulerar

Speceriboden

Sotängs Blomsterhandel

Hanssons Frisersalong

Carlströms Hotell o. Konditori

Otto Lejons Efterträdare

S.-E. Johansson, Cykel och Sportaffär

Norrby's Skoaffär

Sven Svenssons Kiosk

Marias Matsalar

Lars Birgerssons Tidningskiosk

liknande skäl fick vinterutskottet endast bandy på programmet. Årsmötet utnämnde följande till klubbens hedersledamöter att promoveras till 30-årsjubileet: Carl F. Johansson, Folke Löf, Lars Eliasson och Sigvard Carlsson.

1943. Den 24 januari hölls klubbens trettionde årsmöte med Folke Löf som mötesordförande. Följande styrelse valdes: Göte Johansson, Olof Fridlund, Bertil Barnö, Allan Ohlsson och Knut Norrby med den förstnämnde som ordförande. Frågan om fotbollsspelarnas reseersättning diskuterades. Med utgångspunkt från revisorernas sparsamhetsmaning ställdes förslaget, att ingen reseersättning borde utgå. Vid klubbmöte den 4 maj beslutades följande program för Svenska Flaggans Dag: högmässa kl. 10, avmarsch från torget kl. 13.00 samt vid ankomsten till Vättervallen sång av manskören, tal av pastor Norrby och som avslutning tävlingar i friidrott. Medlemsantalet var det hittills största eller 237.

1944. Föregående styrelse omvald med undantag för Allan Ohlsson, som avböjt återval. I hans ställe invaldes Håkan Johansson. Årets protokoll vittnar om tillbakagång i aktiviteten inom klubben.

1945. Eftersom den avgående styrelsen avsåg sig återval över hela linjen tillsattes följande debutanter: S. Hektor, ordf., Per Carlsson, Åke Winor, Einar Persson och Allan Greck. Den fria idrottens gradvisa tillbakagång illustreras ganska tydligt av ett inlägg från en av de avgående styrelseledamöterna, som undrade "om det inte vore lyckligtast att en specialklubb bildades för friidrotten, då fotbollsverksamheten inom klubben tenderar att kväva all annan verksamhet".

1946. Åke Blondell och K.-E. Axelsson invaldes i styrelsen i stället för Per Carlsson och Einar Persson. Allan Greck som var v. ordf. blev dessutom klubbens vaktmästare. Styrelseprotokollen vittnar om ringa klubbverksamhet.

1947. Ny i styrelsen efter Åke Winor, som avsåg sig, blev Allan Wahlberg. Karl Lejon och Emil Augustsson utnämndes till hedersledamöter. Skulderna i samband med ombyggnaden av Vättervallen på trettioalet kastade fortfarande sina skuggor över klubbens ekonomi. Som "synnerligt glädjande" noteras i ett styrelseprotokoll att sista avbetalningen till Stockholms Enskilda Bank kunnat erläggas.

1948. Allan Greck, ordf., övriga styrelseledamöter: Åke Blondell, Per Carlsson, Stig Håkansson och Paul Johansson. Behovet av en grundlig förbättring av Vättervallen debatterades under året och skrivelse tillställdes

Riksidrottsförbundets idrottsplatskommitté för rådgivning.

1949. Styrelsens årsberättelse visade en ökning av medlemssiffran — från 78 till 165. Den huvudsakliga verksamheten hade varit fotboll — serieseger i Klass III västra — medan den allmänna idrotten visade en stark tillbakagång. Klubben tecknade fem andelar i Ödeshögs Folkets Park. Ordförande under året var Åke Blondell.

1950. Vid årsmötet värdade ordföranden Blondell till medlemmarna att hörsamma en inbjudan att besöka Emanuelskyrkan. Föredrag av f.d. brottaren Johan Richthoff över ämnet "Mina upplevelser i USA och anorrtädes" utlovades i inviten. Vid klubbmöte den 19/8 bildades en sektion för pojkfotboll. Ledare för denna blev Arne Börjesson och Sven Carlström.

1951. Ny ordförande efter Åke Blondell, som avsåg sig, blev John Carlsson. Övriga styrelseledamöter: Allan Greck, Sixten Alm, Lars Birgersson och Per Carlsson. På initiativ av John Carlsson anordnades ett ungdomsläger i Mark, Ödeshög, under tiden 15—17 juli. Tillslutningen var god såväl från inbjudna föreningar som från klubbens egen ungdomskader.

1952. Årsmötet hölls i klubblokalen vid Smedjegatan, som vid detsamma invigdes för sitt ändamål. Lokalen hyrdes av smidesmästare Otto Karlsson. Inventarierna till lokalen hade skänkts av firmor och enskilda i samhället. Klubbens 40-årsjubileum celebrerades med en högtidssammankomst med supé i Folkets Park den 6 juni. På styrelsens förslag blev följande utsedda till hedersledamöter: Nils Nilsson, Gösta Book och Knut Norrby. "Ödeshögskarnevalen" inträffade för första gången — ett publikdragande gyckeltåg parodierande på lokala händelser.

Vid klubbmöte den 18 augusti avsåg sig John Carlsson ordförandeskapet på grund av sjukdom.

1953. Årsmötet öppnades av Allan Greck, sedan parentation och en tyst minut tillägnats minnet av John Carlsson, som efter en kort tids sjukdom gått bort. Till styrelse för 1953 utsågs: C.-A. Thunborg, ordf., Nils Hansson, v. ordf., Per Carlsson, kassör, Gunnar Grahn, sekr. och Sixten Alm, v. sekr. Verner Karlsson blev tränare för A- och B-lagen i fotboll — en inledning till ett mångårigt och själv-uppoffrande arbete i klubbens fotbolls- och ungdomssektioner. Stadgar för utdelande av klubbstandar och förtjänstmärke uppgjordes enligt följande: § 1. Skall vid klubbens års-

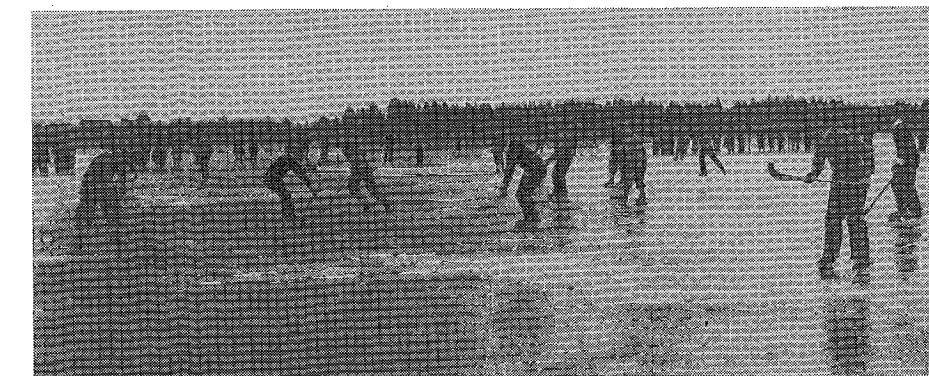
möten utdelas för årets bästa idrottsprestation. § 2. Minst fem års aktivt ledarskap och som av styrelsen utses. § 3. Till jubilerande föreningar, där representant för klubben uppvakter samt vid internationella tävlingar. § 4. Förtjänstmärket kan erövas vid DM-tävlingar samt efter 100 spelade seriematcher i fotboll, räknat från år 1953. § 5. Med standar följer även förtjänstmärke.

1954. Ny i styrelsen Arne Börjesson, sedan Gunnar Grahn avsåg sig återval. En resa för A- och B-lagen till Gnarp för matcher mot värdföreningen IFK Gnarp, och ett par andra föreningar i Hälsingland. Den planerade ombyggnaden av Vättervallen kunde inte påbörjas genom svårigheter att erhålla matjord.

1955. Vid valet av styrelse förelåg avsägelse från A. Börjesson och Nils Hansson. I deras ställe nyvaldes K.-E. Klingstedt och Roland Ihrfeldt. På rekommendation från RF höjdes medlemsavgiften till 5 kr för manliga seniorer. Vår- och höstfest hölls i Folkets Park, varav den förstnämnda gav ett netto på 1 255 kr.

1956. Ny i styrelsen Arthur Andersson, sedan S. Alm avsåg sig återval. Ombyggnaden av Vättervallen påbörjades under året och en ersättningsplan anskaffades. Kommunen ställde mark till förfogande, vilken sedan användes för klubbens fotbollsmatcher fram till ivigningen av "nya" Vättervallen. För att stödja klubbens ekonomi ordnades en insamling bland klubbens supportere. Supporterlistan inbringade nära 1 500 kr.

1957. Ett livligt verksamhetsår. Stora arbetsinsatser av medlemmarna i arbetet på Vättervallen och samtidigt en mycket livlig idrottsverksamhet. Intensiv lotteriförsäljning. Fotbollen redovisar en imponerande bredd. Kvar-

En bandymatch ÖIK—Balder, Vadstena 1934

ÖIK-ordförandena genom tiderna

1912—1916	Carl F. Johansson.
1917—1918	Arvid Werner
1919—1921	Knut Björk.
1922	Sven Normell.
1923—1930	Folke Löf.
1931—1932	Gösta Book.
1933—1937	Sigvard Carlsson.
1938	Göte Johansson.
1939—1940	John Carlsson.
1941—1942	Allan Ohlsson.
1943—1944	Göte Johansson.
1945—1947	Sven Hektor.
1948	Allan Greck.
1949—1950	Åke Blondell.
1951—1952	John Carlsson.
1953—1955	C.-A. Thunborg.
1956—1961	Per Carlsson.
1962—	Stig Axelsson.

tersserie, ett pojklag i Västra pojklagsserien samt representationslag och reservlag.

1958. Firma Trädgårdstjänst, Växjö, avslutade under året sin del av arbetet på idrottsplatsen. För andra året beviljade Ödeshögs kommun ett anslag på 6 000 kr. Med behållningen av två fester i Folkets Park samt inten-

Några glimtar från de första åren

1912 — det år då vårt kära ÖIK bildades — var genombrottsåret för svensk idrott. Fast jag då var bara pysen, har jag i minnet, hur vi jämnåriga grabbar varenda kväll med intresse och spänning följde den nya föreningens övningar. Det var något nytt och mycket märkligt detta att börja tävla om vem som kunde hoppa högst eller kasta längst eller springa fortast. Många tyckte det var onödigt att på detta sätt slösa med sina krafter. Det ansågs på en del håll bättre att vila kroppen, så att man kunde göra mera nytta

sifierad lotteriförsäljning kunde klubben minska sina skulder med omkring 5 000 kr. Henry Rosendahl var tränare för seniorlagen i fotboll och Verner Karlsson ungdomsutskottets allt i allo.

1959. Invigning av Vättervallen! Serieseger i Div. 6 västra! Ny klubbdräkt i "de rätta färgerna", gult och svart. Av föregående års styrelse avböjde Arthur Andersson och Roland Ihrfeldt omval och i deras ställe invaldes Egon Gustavsson och Reinhold Piel.

1960. Vid årsmötet tilldelades följande fotbollsspelare klubbens förtjänstmärke för lägst 100 spelade seriematcher från år 1953: Roland Olander, K.-E. Klingstedt, Yngve Flink, Östen Johansson, Gösta Gustavsson, Sture Olander, K.-E. Carenborn, L.-E. Wagell och Ove Hansson. Standar för gagnande och långvarig ledarverksamhet: Henry Rosendahl, Holger Gustavsson, Arthur Andersson och K.-E. Klingstedt. Ödeshögs kommunalnämnd hade isbaneproblemet uppe vid ett av sina sammanträden. Beslutades att kontakt skulle hållas med ÖIK för eventuell samordning med dess intressen i samma ärende. Kommunens kontaktmän i frågan, Nils Ek och Albin Rosäll. Ny "Ödeshögspokal" uppsattes. Årets inteckning gick till Borghamns IF.

för sig i jobbet. Men dessa idrottens antagonister blev allt färre och så småningom accepterades den nya rörelsen. Man får inte förundra sig över allmänhetens inställning till detta sportande, då den så öppet övades på gator och vägar inom samhället. Tävlingsbanan för löpning 100 m var nämligen på nuvarande Riddargatan från Bergs till Klubben som vi alltid sa'. Vi startade vid Bergsbo och målet var vid hörnet av Löfs affär. Vårt samhälle var rena idyllen denna tid. Inga bilar störde dessa tävlingar, och då

1961. Vid årsmötet, som hölls i Godtemplargården, omvaldes Per Carlsson till ordförande. Övriga styrelseladmöter för 1961 blev Egon Gustavsson, kassör, K.-E. Klingstedt, sekr., Hans Andersson, v. ordf. och Reinhold Piel, v. sekr. Före årsmötet utgavs en klubb-tidskrift, "ÖIK-runor", skriven och illustrerad av K.-E. Klingstedt och Reinhold Piel. Medlemsbladet innehöll inbjudan till årsmötet, medlemsmatrikeln, styrelsens och sektionernas verksamhetsberättelser samt revisorernas berättelse. Till det mest glädjande under året får ungdomsutskottets arbete räknas. Två pojklag anmäldes till seriespel och dessutom hölls en "kvartersserie" för pojkar, 11—13 år, igång. Tränare för pojklagen var Sven Gustavsson.

1962. Årets styrelse: Stig Axelsson, ordf., Egon Gustavsson, kassör, K.-E. Klingstedt, sekr., Hans Andersson, v. ordf. och Reinhold Piel, v. sekr. Årets verksamhet och beslut inom klubben är i färskt minne och skall inte beröras i vårt plock i ÖIK-protokollen.

Undertecknad får som avslutning tillönska vårt kära ÖIK en mycket hög ålder utan åldringssymptom.

K.-E. KLINGSTEDT

de alltid hölls på kvällarna så förekom överhuvud taget ingen trafik att tala om. Övriga tävlingar och träningar hölls på "idrottsplatsen", som hyrdes av Axel Samuelsson i Klockargården, och som låg "bakom Finas". Fina var städerska på Sydbanken och bodde i en stuga, där numera Helge Ridström har sin villa. Varför jag nämner Fina beror på att vi hade mycken värdefull hjälp av henne vid alla de fester, som klubben anordnade på planen. Hon kokade kaffet i sitt kök och hjälpte oss på alla vis. För övrigt hyrde klubben hennes ved- och förrådsbod till materialbod och omklädningslokal.

För att återgå till idrottsplatsen, så låg den alltså där Ridströms tomt, Hemgårdsgatan och Ola Erlandssons tomt numera ligger. Planen var inte stor, därför kunde huvudsakligast hopp och kast utövas. För längre löpning var landsvägen en bra bana. Någon fotboll var aldrig tal om att kunna spela. Ibland sparkades visserligen litet boll mot ett mål, men allmänna idrotten var allenarådande. Detta första år anordnades inga protokollförda tävlingar vad jag kan minnas, utan träningen var enda formen för tävling.

Mitt första minne av en tävling är från en klubbmatch i Vadstena 1913. Många var de dråpliga poänger, som är förknippade med denna match. Som skolgrabb i Vadstena var det en upplevelse

att se idrottspojkar hemifrån och hur de skulle göra sig gällande. Här bör nämnas, att skoleleverna på den tiden var helinackorderade i stan och ej som numera dagligen fick resa mellan hemmet och skolan. Som rumskamrat hade jag Arvid Werner, likaledes ödeshögsgrabb och boende i gamla sparbankshuset, som numera är borttrullat. Vi tränade mycket tillsammans. Werner, som gjorde 11,2 på 100 m, är numera överläkare i Väster-vik. Jag nämner detta om Werner, därför att vi två hängde efter ÖIK-grabbarna hela dan, då de var i Vadstena.

Lagledare var Axel Hultman, sträng men inte alltid respekterad. Hultman hade plats hos Emil Johansson, var skicklig esskornetspelare i skyttegilletts musikkår, efter vars tutande alltid dansen trädde på klubbens fester. Jag måste nu räkna upp några av ÖIK-laget. De som placerade sig främst var Hugo Axell, Gunnar Strid, Martin Augustinsson och Gottfrid Andersson.

Relativt goda resultat nåddes vid tävlingen och flera priser togs av våra grabbar. Gunnar Strid blev etta i diskus på ca 28 m och tvåa i kula. Augustinsson blev tvåa i stav och Axell tvåa i höjd. Klimax på tävlingen blev dock löpning 1500 m. Ödeshögs stjärna var Gottfrid Andersson. Tävlingen hölls vid Tycklingenviken, där Vadstena hade sin plan. Inga löparbanor fanns. Löparna sprang

Vi lyckönskar

Wighs Radio-, TV-, Cykel- o. Sportaffär

Bensincentralen Ödeshög AB

Bil o. Motor Ödeshög

Kajlings Möbelfaffär

Nordiska Möbelfabrikerna

Ödeshögs Möbelkompani

AB Sigfrid Kullerstrand

Konsum Ödeshög

Östgöta Correspondenten

Att "sälja" idrott

Vid ett jubileum som detta vill man gärna blicka tillbaka på de år som förflutit sedan begynnelsen. Man vill gärna stanna upp ett ögonblick och skänka en tacksamhetens tanke åt de goda krafter som i denna sydvästra del av landskapet för femtio år sedan var framsynta nog att inse idrottens betydelse för individen och samhället.

Vi tackar dessa pionjärer för deras insatser. Förvisso var arbetet inte enkelt och lätt och är det inte heller i dag, men pionjärernas arbete har burit frukt och gör det även nu.

Under de femtio år som förflutit sedan Ödeshögs Idrottsklubbs bildande och fram till våra dagar har karaktären av idrottsutövandet förändrats. Från att ha varit ett fåtals exklusiva nöje har idrotten

på fotbollsplan och rundade målen, varvid varje varv blev ungefär 150 meter. Vadstenas ess, känd under namnet Frasse Vinterkalle, var fruktad och tippad som vinnare. Frasse skulle aldrig med framgång ha blivit målvakt — någon mera hjulbent grabb har jag aldrig sett. Han liksom rullade fram då han löpte. Nåväl loppet kom igång, men efter några varv blev funktionärerna oense om varvräkningen och kom riktigt i luven på varandra och glömde bort löparna, som nog sprang flera varv för mycket. Till slut avblåstes loppet och Gottfrid dömdes segrare. Allt blev lugn och försoning, och tävlingarna avslutades med prisutdelning. Hemresan blev visst sen. Vi

blivit var mans rättighet och föremål för de mångas intresse. Idrotten har blivit ett behov i samhället på ett sätt som dessa pionjärer säkerligen icke kunde tänka sig.

Idrottsrörelsen i dag samlar lika många ungdomar som de övriga ideella organisationerna tillsammans. Detta innebär ett ansvar för alla som inrymmer i den stora idrottsfamiljen, ledare som aktiva. Svaret är dubbelt: ansvar mot idrottens idé och ideal som sådana, ridderlighet och kamratskap; ansvar gentemot det samhälle vi tillhör och på ett påtagligt sätt kan forma genom våra medlemmar.

Ingen idrottsledare tvekar i dag att ikläda sig detta ansvar. Resultaten visar detta. Man kan helt visst många gånger misströsta och önskar att samhället skulle

grabbar hade emellertid haft en härlig och spännande dag, som mycket bidrog till att vi såg fram mot tider, då vi själva skulle kunna hedra vår klubb i sådant här sammanhang.

För min del var jag senare många gånger i skolstaden och tävlade, inte utan en viss framgång. En gång erövrade jag t.o.m. Östgöta-Bladets hederspris till bäste man på plan. Det var en härlig tid. Nog borde väl klubben ännu kunna odla den fria idrotten, som jag försäkrar trots allt skänker den största tillfredsställelsen om man har haft en framgång. Grattis ÖIK.

Ungdomsproblemen tränger på

Ett halvt sekel i idrottens tjänst, det är en stor idrottsmannagärning, och nu har även Ödeshögs Idrottsklubb inträtt i den förnäma församling av östgötaklubbar, som passerat de första 50 åren. Östergötlands Fotbollsförbund tager av sig hatten och säger Har den äran. Men vi vill också lyckönska klubben inte bara till de 50 åren, utan för det sätt på vilket ledargärning och aktiv sport bedrivits under denna långa tid.

Det är mig också angeläget att få sända massor av välgångsönskningar för

kommande år. Särskilt hoppas jag att klubben i framtiden skall ha gott om ledare som kan hjälpa till och fostra inte bara klubbens topp utan också klubbens bredd. Ledargärning har alltid varit betydelsefull men kommer att bli det än mer när vi vet att ungdomsproblemen tränger på och när vi vet att mer fritid står till människans förfogande, mer fritid att nyttja på ett bättre och riktigare sätt. Lycka till!

Eder

GUNNAR ERICSSON

visa än större förståelse än som oftast är fallet. Men är det så, kanske orsaken delvis beror på att idrottens representanter uraktlåtligt informera samhällets beslutande organ om idrottens stora och viktiga uppgifter, om problem men inte minst om idrottens möjligheter att medverka till att lösa några av samhällets egna många problem. Idrottsledaren har här en samhällsuppgift som är viktigare än mängden tror. Det gäller för honom att "sälja" idrott till alla de organ som i någon form sysslar med ungdomsfostrande verksamhet.

De stora ungdomskullarna i dagens samhälle är en källa till glädje för en sann idrottsledare. De ger honom möjligheten att nå ett större antal ungdomar och ge dem en sund inriktning av fritiden. Säkert finns det också bland dessa ungdomar lämpliga ledarämnen, som man

rätt snart kan ge uppgifter och som, om de sköts väl, efterhand kan lösa mer och mer kvalificerade sådana. Om vi icke tillvaratar denna möjlighet kommer vi icke att kunna lösa våra uppgifter på längre sikt.

På Ödeshögs Idrottsklubbs 50-årsjubileum tackar Östergötlands Idrottsförbund för de gångna årens värdefulla insatser för idrottens främjande i Ödeshög och i Östergötland.

Vi tillönskar klubben, dess ledare och aktiva, en lyckosam framtid på de idrottsliga vädjobanorna och funktionen som en aktad och respekterad medlem i samhället. Ödeshögs Idrottsklubb utgör en värdig medlem i den östgötska och svenska idrottsfamiljen.

Med idrottshälsningar

AND. ERIKSON

Från Vättervallen till Råsunda...

Rubriken för onekligen tanken till en reseskildring... Vi ska också mycket riktigt ut och resa. En ganska lång färd från fotbollens div. VII till den hägrande allsvenskan. Som reseledare och ciceron har vi ÖIK-grabben Yngve Flink, som hitintills är den ende "Ödeshögaren" som lyckats genomföra denna långa och besvärliga vandring.

Det behövde icke i rubriken stått Vättervallen och Råsunda. Riktigare hade det kanske varit att tala om en äng, vilken som helst, där ett gäng grabbar med fyra stenar markerat de båda målen och drömmande om kommande stordåd, till sina föräldrars förfäran, dagen lång slet skor och kläder. Det är väl ändå så ungefär som alla fotbollskarriärer börjar... så ock Yngve Flinks. Råsunda kunde lika gärna utbytts mot ett nybyggt pampigt Ullevi, det gamla ärevördiga Stockholms Stadion, där de robusta tegeltornen än i dag minner om de svenska storhetsdagarna vid Olympiska Spelen för 50 år sedan. Det kunde stått Norrköpings Idrottpark eller kanske Jönköpings Södras egen Stadsparksvall, en utav de vackraste fotbollsarenor i landet... ja, rubriken kunde avslutas med namnet på någon polsk idrottsplats, ty även utländska gästspel hör den duktige Ödeshögsgrabbens minnen till.

Vår reselitteratur består av ett antal klippböcker, där redan gulnade tidningsutklipp berättar huru som 15-åriga Yngve var med och kämpade i ÖIK:s juniorlag med stor framgång. Den första riktiga framgången bestod i att Yngve blev

uttagen att representera Västra Östergötland i juniorcupen för Östergötland. Att han i detta sitt första "stora" framträdande också med matchens enda mål kunde avgöra fighten till "Västras" förmån gjorde inte upplevelsen mindre. Intressant är att ta en titt på tre utav kedjans "män" vid detta tillfälle. Namnen Yngve Flink, Örjan Martinsson och Ola Elf, pojkar som sedermera visat sig värda detta förtroende som redan som 16—17-åringar gavs dem.

Redan som junior blev Yngve bofast i A-laget och hade trots sin ungdom stor andel i att laget flyttade upp ett pinnhål till VI-an. Hela 85 gjorda mål säger serietabellen om ÖIK:s sista år i VII-an. Att en stor del av dessa hade Yngves redan då fruktade höger- eller vänsterkängor som upphovsman kan man konstatera utan överdrift. Rekordet gjorda mål på en match lär vara 10. Detta hände i en för ÖIK mycket lyckosam tillställning borta mot Karlsby, där slutresultatet blev 19—0, ett trots allt för hemmalaget Karlsby mycket smickrande resultat av spelet att döma. Talar man vid Yngve, om minnen från denna tid, kommer just nämnda match i förgrunden. Bland annat fick man vid ankomsten först hjälpa till att forsla bort en del träd som fällts över planen, innan man kunde sätta i gång och göra mål.

Även i VI-an klarade sig Yngve och hans kamrater med den äran — fight om tätplaceringarna redan från början. Det var här som det framstod för allt fler att ÖIK-centern var ett ämne som

det gick att göra en mycket god spelare av, vilket resulterade i en ganska flitig uppvaktning från "större" klubbar om hans medverkan.

Förfrågningar kom från div. III och IV, och provspel ägde rum för bl.a. Linköpingsklubben Kenty, men något definitivt "avhopp" skedde inte just då. Men allt eftersom målen rullade in i div. VI och matchreferaten förkunnade att centern Yngve Flink visat storform, började även de "riktigt stora pojkarna" att höra av sig. Att det blev Jönköpings Södra som fick "godbiten" var vid eftertanke ganska naturligt. Pappan till ÖIK:s pigga juniorlag, skolan där Yngves planterades och visade prima växtkraft, Arne Börjesson, var ju Jönköpingsbo, och hans medverkan vid övergången till "de gröna" var också fullt naturlig.

Svenska Fotbollsförbundets gula formulär för övergångsanmälan förkunnar med datering den 22 augusti 1958 kort och koncist: "Härmed får vi meddela, att spelaren Yngve Flink, som f.n. representerar Ödeshögs IK, är spelklar för Eder förening fr.o.m. den 14 november 1958." Dessa rader symboliserar i sin enkelhet ett väldigt kliv för en ung ambitiös idrottsgrabb från fotbollens div. VI till div. II.

Redan i sina första vänskapsmatcher för sin nya klubb fick Yngve del av pressens rosor. I referatet från en internationell kamp mot österrikiska laget Wacker läses följande: "På högerinnern

Yngve Flink i Jönköpings Södras färger

spelade Yngve Flink, och något mera passande efternamn kunde den grabben inte ha. För flink var han i sanning och vid många tillfällen skapade han farliga situationer vid Pelikanens kasse." Vackra... men också ord som förpliktade redan från början... Yngve ville och kunde sedermera visa att han motsvarade

Lycka till

Arne Johanssons Livs

Axen & Son AB

Blomsterhandeln Syrenen

Ödeshögs Kemiska Tvätt

Motala Ströms Installations AB

AB Nynäs Petroleum

Ödeshögs Järn AB

Pihls Foto

de förväntningar man ställt på honom.

En upplevelse värd att nämna är naturligtvis den första seriematchen i div. II. Motståndet hette Fässberg. Efter 15 minuters spel kunde Yngve glädja sig åt sitt och lagets första div. II-mål. En välplacerad nick var den första bekantskapen med ljudet av nätmaskorna i högre divisionerna. Att han sedan ytterligare gjorde ett mål i sitt första framträdande och att hemmalaget klarade sina dubbelpoäng gjorde sitt till att pressororna ströddes ymnigt efter matchen. Att Yngve höll måttet bevisades av att han redan sin första säsong i div. II blev uttagen att representera Småland i länslaget.

Mycket värt att nämnas förekommer givetvis under en ung grabbs första div. II-år, men för att ta de enligt Yngve trevligaste minnena skall först nämnas den "moraliska" seriefinalen mellan Elfsborg och Jönköping. Den spännande thrillern avgjordes på hemmaplan, och situationen var den att en vinst betydde klart till allsvenkt kval. Det blev vinst med siffrorna 3—1, och matchens första nätrassel hade sitt upphov i Yngves vänsterkänga.

Upplevelserna kommer sedan slag i slag i form av tvenne kvalmatcher mot Luleå IFK. Med nerverna på helspänn klarades den första drabbningen med en knapp 2—1-vinst. Men i returmatchen hemma blev det bättre taktik. Efter att i ren utklassningsstil ha varit med och spelat ut motståndarna med hela 7—0 förverkligades de allsvenska drömmarna hos Yngve redan efter första året i div II. Att han sedan blev dagens främste målskytt med inte mindre än tre fullträffar, gör inte händelsen mindre värd att minnas.

Allsvenskan: Det ligger för unga fotbollsslagbar nästan mystik kring ordet

— mer ett begrepp än en realitet. Men för de pojkar, som fått förmånen att kämpa där, visar sig realiteten obönhörligt. Vår högsta fotbollsdivision fordrar utomordentligt goda och duktiga idrottsmän. Yngve och hans kamrater fanns nu i detta celebra sällskap — väl medvetna om att det fordrades oerhört mycket av dem för att få vara med och leka i det "gänget". Det lyckades nu inte för de "grön-vita" att få vara med mer än ett år — ett år fyllt av upplevelser och erfarenheter för en ung fotbollsgrabb.

Naturligt kanske att man i ett sådant här sammanhang minns den första matchen allra bäst. 20 962 personer hade mött upp på Ullevi, när Yngve och hans kamrater sprang in för att i sin första allsvenska match — enligt många experter — "avrättas" av starka Örgryte. Yngve gick inte från sin vana att utmärka sig i nya och större sammanhang. Efter 31 minuters spel kom han och bollen i specialvinkeln, och domaren hade bara att med två signaler förkunna att ställningen nu var 1—1. Detta blev också slutresultatet i det första framträdandet.

Näväl... "Bollen är rund" för att citera en av våra största i gamet, Gunnar Gren. Även detta fick Yngve bittert erfara under sin allsvenska visit. Och det är inte bara det roliga som fäster sig i minnet. Tillfället, då Stockholms Stadion lämnades efter förlust mot AIK med 7—1, hör till det som är svårt att glömma. Sejouren blev som sagt kort — ett år i det fina sällskapet, med chansen att komma igen.

För att slutligen nämna någonting, som inte präglas av bittra och nervösa kamper om värdefulla seriepoäng, så framstår väl resan till Polen som en av de större händelserna. Att genom idrotten få möjlighet att resa utomlands, träffa andra människor och idrottskamrater, hör

Fotbollen — kort historik

I början på tjugotalet vaknade intresset för fotboll inom klubben. En herre med fotboll i blodet, Lars Eliasson, slog upp sina bopålar i "Sveriges vackraste kyrkby", som Ödeshög kallats någonstans. Han började omedelbart verka för sitt personliga huvudintresse inom sporten. Ett fotbollslag bildades med initiativtagaren som lagkapten. Tjugotalets vänskapsmatcher — man deltog inte i serie-spel på den tiden — spelades mot närliggande föreningar med fotboll på programmet. Anteckningar om de följande årtiondenas fotboll finns bevarade och ur dem skall göras några axplock. Dessa visar att ÖIK under hela sin tid med fotboll på dagordningen dvalts i fotbollens s.k. "träskmarker". Trots detta har några verkligen fina "lirare" kommit ur klubbens led. Den mest namnkunnige är förståeligt Yngve Flink.

Hösten 1931 kom ÖIK med i östgötaserien klass II västra. Man debuterade

onekligen till de stora händelserna för en ung idrottsgrabb

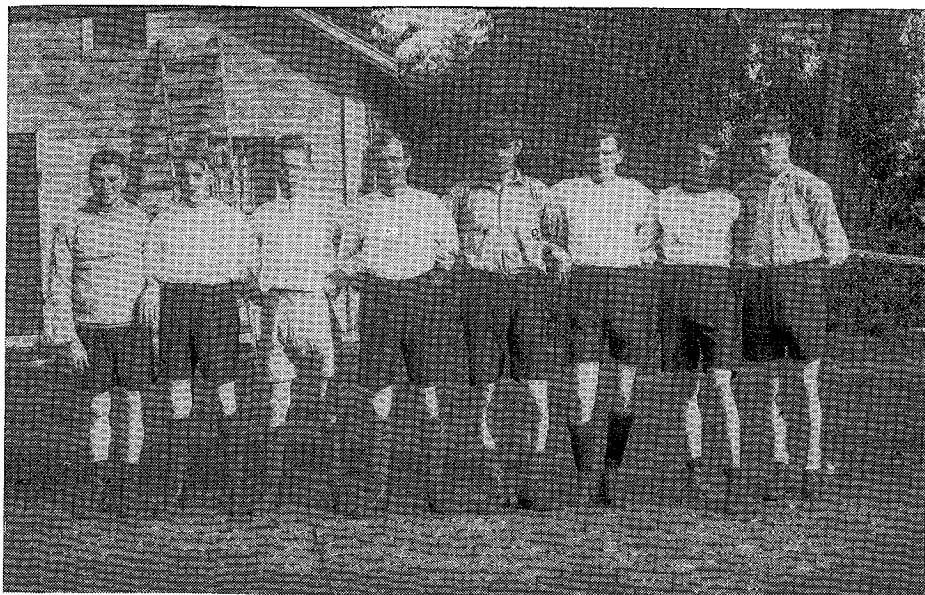
Efter att nu ha kommit även utom vårt lands domäner, är det dags att avsluta resan tillsammans med Yngve. En färd som i realiteten kunde gällt vilken ung framåt idrottsgrabb som helst, som är beredd att satsa och satsa hårt på sin sport. Det finns inga genvägar till framgång, det är en sanning värd att minnas för alla. Yngve har fått erfara det. Hård träning är det enda som ger resultat.

YNGVE OHLSSON

med en sjätteplacering i följande sällskap: Borensberg, Vadstena, Malmslätt, Medevi, Sya BK, Björkebergs IF, Fågelssta och Fornåsa. De flitigast förekommande i klubblaget detta år var: H. Alm, N. Nilsson, O. Nilsson, S. Strid, B. Strelin, K. Norrby, I. Anström, S. Alm, G. Falk, G. Book, V. Trotzig. Jubileumpokalen till 20-årsjubileet 1932 erövrades av ÖIK efter finalseger över Motala Verkstads IF. Övriga deltagare var Vadstena GIF och Gripenbergs BK. Trettio-talet uppvisar fin bredd inom fotbollen. Förutom reservlag förfogade man i mitten av decenniet även över ett juniorlag. Några av dessa var nyckelspelare under 40-talet, varför det är motiverat att presentera ett knippe 30-talsjuniorer: Gunnar Ottosson, Gösta Pihl, Tage Hell-

En reservlag från 30-talet. Fr.v. S.-E. Johansson, S. Andersson, S. Ostensson, L. Andersson, A. Algmark, N. Kajling, S. Falk, H. Andersson, A. Thörnqvist, H. Kajling och Munker

ÖIK:s första fotbollslag 1922. Laget bestod av åtta man, fr.v.: K. Björk, O. Blondell, L. Eliasson (lagkapten), Gottfrid Andersson, Lindabl, Fingal Dahlberg, Josef Krantz och Karl (Jack) Andersson

Juniorlaget 1932: Evert Johansson, Ola Brehmer, G. Andersson, N. Richardsson, A. Winor, A. Blondell, R. Bengtsson, K. Bengtsson, Åwall, K. Augustsson och T. Hellqvist

A-laget i slutet av 40-talet. Stående fr.v.: tränare S. Granbom, B. Lago, S. Lago, H. Rosendahl, G. Malm, G. Karlsson, S. Fransson. Knästående: E. Fyhr, L. Engström, S. Gustavsson, E. Augustsson och E. Karlsson

qvist, Allan Ohlsson, Sven Lindelöf, Ola Brehmer, Gösta Lundstedt, Åke Andersson, Sven Gustavsson, Åke Blondell, Hans Samuelsson, Knut Bengtsson, Karl Augustsson, K.-E. Johansson och Gösta Andersson.

Serieomläggningen var av alla tecken att döma ofta förekommande. År 1934 återfinns det gulsvarta laget som god trea i mellersta östgötaserien klass I för att fyra år senare kriga i toppen på klass IV västra.

Med anledning av idrottsplatsbygget drog man ur laget ur seriespelet, trots att man vunnit klass IV året innan. Man vilade ett år och sökte sedan förnyat deltagande i samma serie.

Under 40-talet alternerade laget mellan klass II och III. Trots att det inte lyckades nå längre än så torde den epo-

Situationsbild från matchen ÖIK—Jönköpings Södra på Vättervallen 1959

Seriesegrarna i div. VI västra 1959. Stående fr.v.: Bertil Oskarsson (lagledare), Östen Johansson, Roland Olander, L.-E. Åberg, Stig Wettergren, Malte Friman, Arne Syren, Henry Rosendahl (tränare), K.-E. Klingstedt, Gösta Gustavsson, Ove Hansson, Göte Persson och G. Karlsson

ken kunna uppvisa några av klubbens genom tiderna bästa fotbollsformor. Backar av Stig Magnussons och K.-G. Petterssons resning har klubben knappast förfogat över varken förr eller senare. Ch. ToreSvensson och ytterhalven Henry Rosendahl tillhör också klubb- eliten bland försvarsspelare. I "tidernas forwardskvintett" bör slutligen Torsten Pryss och Gunnar Grahn ha goda chanser att hävda sig.

Det utmärkta juniorlag, som kom fram i början på 50-talet, utgjorde stommen i det decenniets A-lag. Yngve Flink kom bl.a. från den ungdomsgiven. 1950—1952 var ÖIK-fotbollen — vad det gäller seniorlagen — i sin kanske djupaste vågdal. Man hävdade sig dåligt i lägsta

serien och svårigheterna att få fulltaligt lag till seriematcherna talar sitt tydliga språk. I det läget blev juniorspelarnas alltför tidiga inlägg i A-laget nödvändiga. I klass III spelade laget sedan fram till omläggningen av östgötaserierna. Ödeshög kom i den lägsta av dessa serier och var den trogen intill slutet — den slopades efter ett par år. Nästa anhalt var Div. VII. Bokslutet våren 1957 gav en andraplacering men genom gynnsamma omständigheter blev uppflyttningen till "sexan" ett faktum. I det "högä sällskapet" började man vädra morgonluft och ett hittills osatt träningsintresse visades. Man hävdade sig gott i serien — andraplacering — trots att "sydländska" värvare mitt under pågående spelår lade

B-poiklaget 1962. Lagledare Lars Landstedt

A-poiklaget 1962. Lagledare Yngve Gustavsson

beslag på tre av lagets bästa spelare. Yngve Flink, Göran Brehmer och Alf Spörk föll för locktonerna och har veterligt inte ångrat sig ännu. Jönköpings Södra visade sin uppskattning genom att vid Vättervallens återinvigning 1959 utspela hemmalaget med 8—1.

För att i någon mån rädda 50-talets fotboll och dess aktörer åt eftervärlden är det på sin plats att några laguppställningar från denna epok kommer med. 1953—1954 var dessa spelare flitigt i elden: Per Nilsson, Lars Engström, S.-A. Andersson, K.-E. Klingstedt, Göran Brehmer, Sture Olander, Roland Olander, K.-E. Karlsson, Ingemar Strid, Yngve Flink, Stig Lago. 1955 hade lagbildningen förändrats en hel del. Ove Hansson, Gösta Gustavsson, K.-E. Klingstedt, Sture Olander, S.-A. Andersson, K.-E. Karlsson, Gösta Söderberg, Roland Olander, Sven Gustavsson, Östen Johansson

A-lagsreserverna 1962. Stående fr.v: Ch. Andersson, Göte Persson, Anders Adlerborn, Bo Andersson, Stig Wettergren, Leif Dahl, L.-E. Andersson (lagledare). Knästående: Kurt Wettergren, Östen Johansson, Hans Karlsson, Leif Wettergren och Torsten Olander

och Yngve Flink var ett representativt gäng för det årets lag.

Andra året i Div VI blev laget serievinnare med tre poängs försprång till närmaste lag. Debuten i "femman" skedde i bortamatch mot Skeninge. Det blev en uddamålsförlust, och i förtsättningen blev det gott om den sortens nederlag under vårserien. Bottenplacering efter våromgångens slut och första matchen i höstomgången förlorades mot blivande serievinnarna — Lemunda IF — med hela 0—7. Nästkommande match — på hemmaplan — vände sig bladet och Horns IF besegrades med 10—1. Det blev inledningen till en strålande matchsvit, som förde upp laget från jumboplats till en hedrande femteplacering. Sensationslaget i Div. V hösten 1960 hade följande uppställning: Arne Karlsson, Gösta Gustavsson, Göte Persson, K.-E. Klingstedt, Arne Sören, Göran

ÖIK:s representationslag våromgången 1962. Stående fr.v.: Stig Johansson, Sture Olander, Roland Olander, Malte Friman, L.-E. Åberg, L.-O. Johansson. Knästående: Torbjörn Strand, Göran Karlsson, Arne Karlsson, Leif Karlsson och Arne Sören

Karlsson, L.-E. Åberg, Malte Friman, Roland Olander, Östen Johansson och Bertill Roswall.

1961 lyckades inte laget infria förväntningarna efter den lyckade premiären i den högre serien. Laget åkte ner i "sexan", där det spelar f.n. Sejouren bör dock ha goda utsikter att bli kortvarig,

sedan den under några år pågående generationsväxlingen slutförts. Spelaraterialet av i dag är av imponerande bredd med fina fotbollslöften i junior- och pojkagsleden, varför ÖIK-fotbollen har all anledning se framtiden an med optimism.

K.-E. KLINGSTEDT

Har den äran

Ödeshögsverken AB

Ödeshögs Taxi

Sparbanken

Löfs Efterträdare

Wagells Möbelaffär

Östergötlands Enskilda Bank

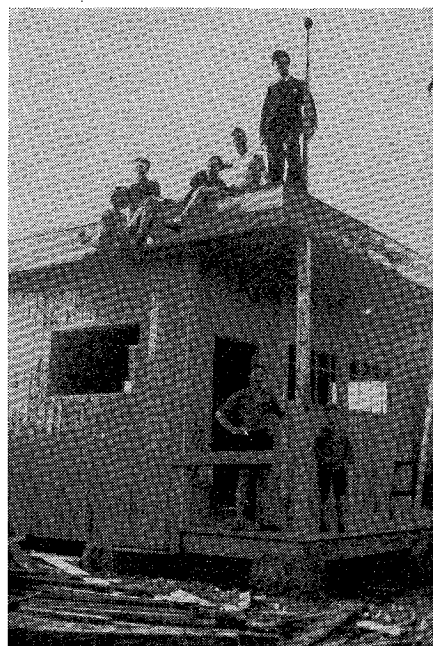
Firma Thunborg

AB Emil Johanssons Järnhandel

Idrottsplatsbygge i etapper

Vår idrottsplats, Vättervallen, har varit föremål för två stora ombyggnader — den första avslutad år 1937 och den senare år 1959. Det första markinköpet gjordes år 1925 (c:a 9 800 kvm), vilket utökades med 6 000 kvm vid trettioalets ombyggnad.

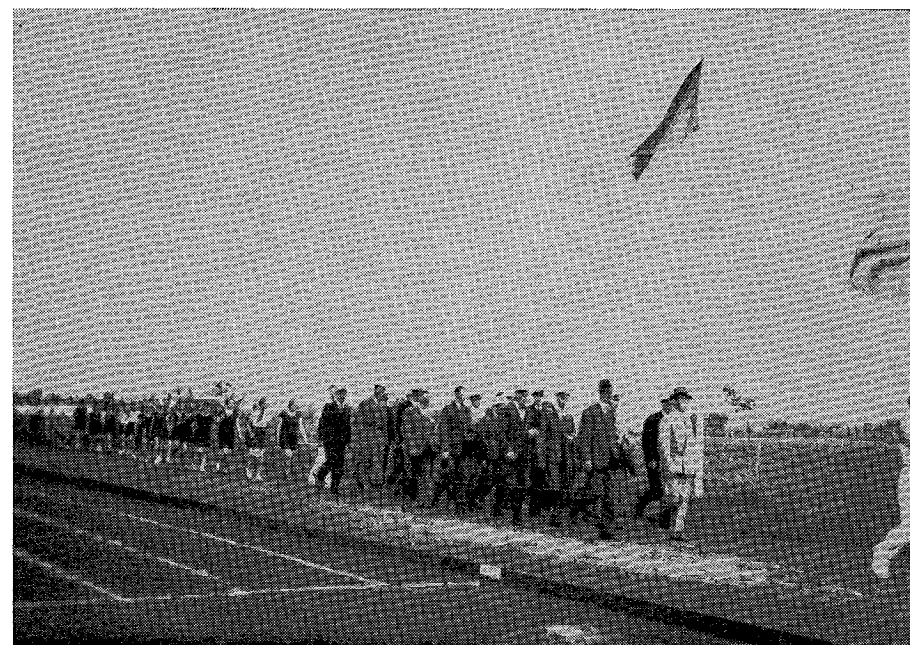
Vättervallen är avsyckad ur Ödeshögs Pilgård. Trettioalets ombyggnad, vaigonom idrottsplatsen fick sin nuvarande tablå: Nyinköpt markområde 6 000 kvm för en summa av 3 225 kr. Avvägning,

Gamla idrottspaviljongen under uppförande

planering och besåning av bollplanen utfördes av ingenjör Axel Åberg. En fullt modern tennisbana anlades, där nuvarande parkeringsplatsen ligger. Vid motsatta kortsidan av planen uppfördes idrottspaviljong. Efter dåtida förhållanden goda hopp-, kast- och löparbanor iordningställdes. Finansieringen av dessa arbeten bestreds dels av ett anslag från Riksidrottsförbundet på 3 000 kr., ett lån från RF på 5 000 kr. samt ett lika stort i Stora Åby Sparbank. Långt in på fyrtioalet hade klubben ekonomiska svårigheter, orsakade av plankostnaden, och i massor av år var Folke Löf den klippa och säkerhet, som utgjorde garanti för klubbens bankaffärer. Sigvard Carlsson, Gösta Book, Herman Högberg, Knut Norrby och Göte Johansson — numera Bergsbo — var de som hade huvudansvaret för det lyckade resultatet. Lars Eliasson var som alltid en betydelsefull kugge, när stora saker är på gång i hans kära ÖIK.

Den senaste ombyggnaden började förberedas så tidigt som år 1948. Massor med frivilliga arbets- och traktortimmar tecknades, men igångsättandet dröjde av olika orsaker — ekonomiska betänkligheter, svårigheter med matjordsanskaffning m.m. 1957 gjordes dock slag i saken, sedan kommunen ställt mark till förfogande till en reservplan under ombyggnadstiden. Omlägningsarbetet med bollplanen och löparbanorna överlämnades till Firma Trädgårdstjänst, Växjö. Ny idrottspaviljong uppfördes vid högra långsidan med full källarvåning och med

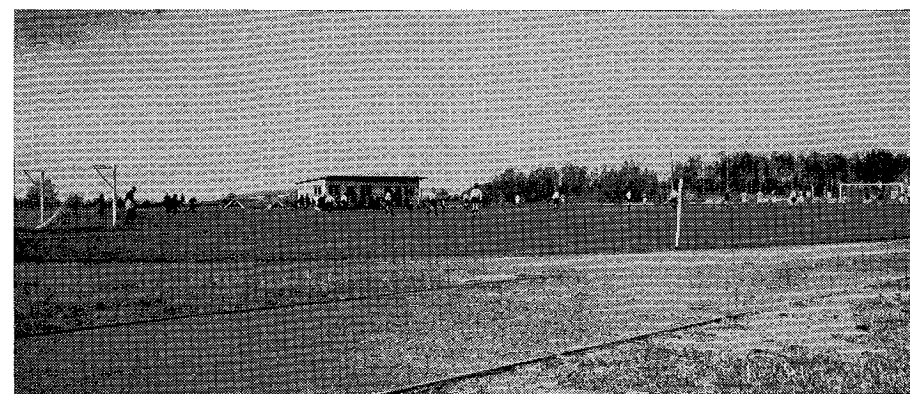

Från 1937 års invigning av Vättervallen

alla moderna bekvämligheter. Paviljongbygget bestreds nästan helt av frivilliga arbetsinsatser från klubbmedlemmarna.

Finansieringsplanen för moderniseringen slutar på summan 85 700 kr. An-

slag från kommun och Riksidrottsförbund täckte 2/3 av kostnaden, medan resterande belopp på rekordkort tid skaffades fram genom intensiv lotteriförsäljning. Den 26 juni 1959 invigdes anlägg-

Vy från Vättervallen våren 1962

Minns ni Fingal Dahlberg och Kalle Jack?

En vacker vårkväll 1921 drogs jag av en oemotståndlig makt till kreatursvallen (nuvarande skolplan) där ÖIK:s friidrottsutövande ungdomar var samlade. Snart var även jag i full gång. Där stif-

Lars Eliasson

ningen med pomp och ståt med gästspel av Jönköpings Södras allsvenska fotbollselva, gymnastikuppvisning och diplomutdelningar till följande huvudansvariga för planbygget: Per Carlsson, Arthur Andersson, Holger Gustavsson och K.-E. Klingstedt.

L. O

tade jag bekantskap med en hel del ungdomar, som jag haft förmånen få räkna som vänner för livet. Mina prestationer i den fria idrotten var rätt bleka mot sådana bjässar som Folke Löf, Knut Björk och Nisse Nilsson m.fl., men intresset och glädjen var det inget fel på.

För mig var målet att få igång fotbollspelet, och snart nog hade vi fått ihop ett gäng på sju man, som tränade av hjärtans lust. Helt bortglömda är väl ej grabbar som Lindahl, Fingal Dahlberg, Olle Blondell, John Wernulf, Josef Krantz och Kalle Jack. Det var ej så gott om fotbollsklubbar då, men vi lyckades som motståndare få lag från såväl Skänninge som Vadstena, vilka vi t.o.m. vid några tillfällen lyckades besegra. Det var verkligen mycket roliga år bland intresserade och trevliga kamrater och det var med stor saknad jag 1930 tvingades lämna ÖIK som aktiv spelare.

Min högsta önskan är att ÖIK måtte gå en lycklig framtid tillmötes under kommande sekler.

L. E.

Lyckönskningar

Siv och Sture Orrenius

Häggströms Plåtslageri

Strands Conditori

Byggmästare Edv. Åsenhed

Östergötlands Andelslakteriförening

En tillbakablick på mina aktiva år som ÖIK-are

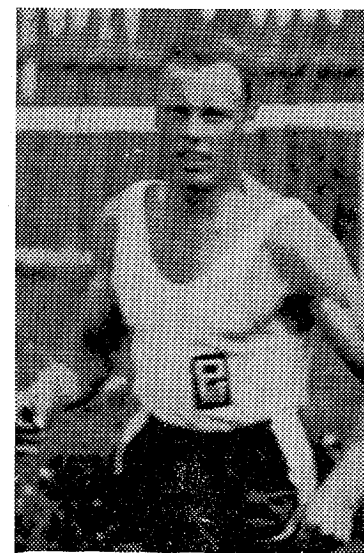
ÖIK 50 år! Ett underligt sammanträffande. Undertecknad råkar också vara född olympiaåret 1912.

Det glädde mig mycket, när jag fick brevet från ÖIK:s sekreterare, och jag vill med nöje uppfylla hans önskan enligt rubriken härövan.

Vi skriver året 1935. Jag kom flyttande från Piteå — där jag lärt en del idrott under mina skolår — och ner till Ödeshög, som under många år framåt skulle bli min hembygd. Gymnastik och gymnastiska hopp hade under hela min skoltid roat mig oerhört. Vad var då naturligare än att jag genast började träna för inomhus-DM i gren- och mellan-hopp 1935. Vi tränade i den lilla gymnastiksal som fanns att tillgå på skolan, och vi fick ta sats inifrån kommunalrummet, passera genom korridoren och mot hästen, som stod i gymnastiksalen. Vi tränade intensivt och det var med spänning jag blev utsedd att åka till Linköping och möta östgötaeliten. Tävlingen gick bra och jag hade turen att erövra DM-tecken i både gren- och mellan-hopp med ett tangerat östgötarekord i grenhoppet. Ja, detta var mitt första framträdande i Östergötland och jag blev omedelbart utsedd att representera vid SM i Halmstad. Jag lade mig i hård träning, men det blev ett dunderfiasko för min del. Jag slutade som fyra eller femma med ett resultat långt under mitt normala.

Samma år blev jag uttagen att representera Östergötland i stavhopp vid triangelmatchen Småland—Östergötland—

Västergötland. Tävlingen gick i Borås och till min stora glädje vann jag på nytt östgötarekord med 3,72 m. Det gamla rekordet hade Henry Lindblad på 3,70 m. Dessa triangelmatcher kom sedan att för mig bli en årligen återkommande och för varje gång lika spännande mönstring. Jag vann 8 ggr under denna period och blev tvåa 2 ggr. Höjdpunkten var 1942, då tävlingen gick i Huskvarna och jag vann med nytt östgötarekord på jämnt 4 m. Denna höjd som under många, många år varit ett ouppnåeligt mål. Jag kan inte beskriva den glädje jag kände den dagen, då allt lyckades. Detta rekord står sig fortfarande, men jag hoppas att

Göte Bergsbo, Ödeshögs och Östergötlands hittills bästa stavhoppare

någon redan i år ska kunna hoppa högre och därmed erövra det pris — en stjärnglob — som jag satt upp för detta resultat.

SM gick samma år i Göteborg och jag blev utsedd att representera ÖIK i stavhopp. Det var en intensiv värmebölja, som rådde vid detta tillfälle, och när vi började tävlingen var det inte mindre än 32 plusgrader i skuggan. Ingen trodde sig om att kunna göra några resultat, men det visade sig att tack vare värmen så blev det många goda sådana. Jag blev här tvåa på 3,90 m med nytt östgöta-rekord och det var en glad gosse som vände åter till "Ösjö" den dagen. Kanske berodde det på vår nya Vättervall.

Så kom kriget och alla pojkar i min ålder "såg Sverige med I 4". Min stav var dock en trogen kamrat även under dessa utflykter och alltid fanns det någon möjlighet att gräva en grop och utöva det kära stavhoppet. Tack vare den intensiva träning i både löpning och orientering, som gavs oss svenska pojkar under denna tid, höll man sig alltid i ganska god form.

Många gånger hade jag varit nära att få representera Sverige i landskamper. Tyvärr, eller kanske jag hellre skall säga tack och lov, fanns det alltid någon som var klassen bättre än jag. 1940 kom i alla fall min tur och efter att ha blivit tvåa på SM blev jag uttagen mot Finland. Det var Lange och jag som mötte ett par finska pojkar och jag kommer aldrig att glömma denna tävling. Man började på 3,60 m — nog så högt för mig. De båda finländarna stod över och så gjorde även vännen Lange. Jag ville inte vara sämre, och man beordrade ribban till 3,80 m. Finländarna gick lekande lätt över, och även Lange klarade galant. Så var det min tur. Jag rev. Jag rev även nästa gång och efter en allvarlig tillsägelse från den svenske ledaren lyc-

kades jag krängla mig över. Ribban dallrade dock betänkligt innan den beslutade sig för att ligga kvar. Så blev det 3,90 m. Finländarna, som hoppade först, rev båda två, och Lange, som tidigare följt dem, gjorde likaså. Döm om min häpnad, när jag lätt och lekande klarade höjden i första hoppet. Nu grep nervositeten mina medtävlare och ingen lyckades, och där stod jag som segrare. En underbar landskamp.

När jag nu sitter och bläddrar tillbaka i mina minnen finner jag att jag under årens lopp samlat 8 junior- och ett 20-tal senior-DM-tecken. I och för sig är väl detta inte på något sätt någon märklig prestation. Det finns svenska pojkar, som samlat betydligt mera, men för mig representera dessa små medaljer en kavalkad av minnen och händelser. När jag tar dem ett och ett, så kan jag hur intensivt som helst uppleva varje tävling. Där ha vi DM i tiokamp, då jag var så trött efter 1500 m, att det svartnade för ögonen och jag gled in i ett ljuvligt befriande mörker för att lagom vakna till prisutdelningen. Där är DM i stavhopp — den gången kom jag ner så illa att man fick bära mig från gropan. Och där minnen i en lång oändlig ström. Här passerar ansikten revy, glada ansikten, spända ansikten, ja, hela raden av sinnesstämmningar. Kanske är det just dessa små blänkande medaljer som gör att jag kan uppleva mina idrottsminnen så intensivt och se alla mina goda idrottskamrater så levande framför mig.

Ville jag kanske ha det hela ogjort? Både ja och nej. Kanske ville jag ha det ogjort för att åter få uppleva allt vad idrotten har gett mig. Kanske kommer jag att till en del få uppliva gamla kära minnen från Vättervallen söndagen den 3 juni i år.

Med idrottshälsningar
GÖTE BERGSBO

Plock ur friidrottens tävlingsprotokoll

Klubbens första tävling är daterad till 31 augusti 1913. Resultat: Löpning 100 m: 1) Arvid Werner, 13,4 sek.; 2) Hugo Axell. Höjdhopp: 1) Hugo Axell, 145 cm.; 2) Gunnar Karlsson. Kula: 1) Hugo Axell, 9,60 m.; 2) Gunnar Karlsson. Längdhopp: 1) Oskar Pettersson, 550 cm.; 2) Gunnar Karlsson. Tresteg: 1) Oskar Pettersson, 10,91 m.; 2) Hugo Axell. Stavhopp: 1) M. Augustinsson, 235 cm.; 2) Gunnar Karlsson. Löpning 400 m: 1) Hugo Axell, 1 min. 9 sek.; 2) Gottfrid Andersson. Spjut: 1) Hugo Axell, 2) Gottfrid Andersson. Löpning 1500 m: 1) Gottfrid Andersson. Segrare sammanlagt i tävlingen blev Hugo Axell, som fick H. Westerbergs hederspris. Vid tävlingar i Vadstena samma år

tog samme man pris för sex andraplacingar.

Den första terränglöpningen ägde rum den 11 maj 1919. Segrare blev Knut Björk. Folke Löf syns för första men inte sista gången i tävlingsprotokollen. Han segrade i klubbens första femkampstävling med 8 poäng. Klubbens störste idrottsman under 20-talet.

År 1923 segrade Hugo Wigh i ÖIK:s första skidtävling. Juniorsegrare blev K.-E. Falk. ÖIK utmanade Boxningsklubben till tävlan i den första s.k. "stadslöpningen". ÖIK:s lag: Nils Nilsson, Folke Löf, Knut Björk, Gottfrid Andersson, W. Berglöw och Lars Eliasson. Vid juniormästerskap i Linköping blev Folke Löf 2:a i kula och spjut samt 3:a i tre-

ÖIK-grabbar i Borghamnsterrängen 1932

stegshopp. Klubbens första friidrottstävling mot Vadstena GIF år 1924. Utbytet fortsatte de två följande åren med Vadstena som segrare i samtliga möten.

Från 1926 års klubbmästerskap kan nämnas: 100 m: Nils Nilsson, 12,5 sek., kula: Gunnar Olsson, 852 cm, höjdhopp: Torsten Palmer, 149 cm. Klubbmästare år 1927: 100 m: O. Lokrantz, 12,6 sek, kula F. Löf, 10,07, höjd: O. Roos, 143 cm, diskus: John Palmer, 29,44, längdhopp: O. Lokrantz, 521, spjut: 1) O. Roos, 35,25, 2) F. Löf, 34,50.

1928 tävlade man mot Gränna AIS om en vandringspokal och segrade med 104—90. I en skidtävling år 1929 segrade en senare inom cykelsporten riks-bekant herre vid namn Bernt Carlsson. De närmast följande åren fick gymnastiken en uppräckning, sedan ryttmästare H. Esseen besökt Ödeshög och propagerat för sporten i fråga. Vidare kan omnämnas att man deltog i östgötaserien i friidrott. Rekorderna putsas dessa år gång på gång och Folke Löf håller i trettiotalets början nio klubbrekord, av vilka

Från en "stadslöpning" Ödeshög Runt på 40-talet

hans 32,19 i diskus och 41,64 i kula bör omnämnas.

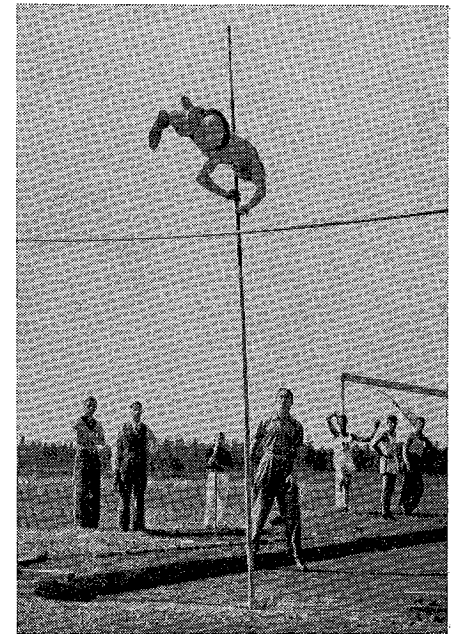
Åren 1932—1933 finns inga protokoll bevarade, medan 1934 redovisar följande: Lennart Andersson satte vid tävling i Vadstena klubbrekord på 800 m med tiden 2,14,6. Senare under året ännu ett klubbrekord av Andersson på 1500 m med tiden 4,30,8. Årets 400 m-rekord satte Harald Andersson med tiden 58,7. Seger blev det mot Hästhölmens IF med 93—56, varvid H. Andersson förbättrade sitt personliga rekord på 100 och 400 m med tider på resp 11,8 och 57,9. Den 9 september triangelmatch i Ödeshög mellan Skänninge, Ödeshög och Vadstena med resp. 142,5, 140,0 och 128,5 poäng. I april 1935 blev Ödeshög tvåa i lagtävling i terränglöpning, anordnad i Borghamn. Lennart Andersson blev individuell segrare.

Lennart och Harald Andersson syntes mycket i tävlingsprotokollen. Söndagen den 19 maj deltog ÖIK i Skänninge runt-stafetten och vann i stark konkurrens klass C. Triangelmatchen den 31 juli 1935 vann Ödeshög med 84,5 p före IK Vätterpojarna, Motala, som hade samma poäng men färre förstaplaceringar. Gränna AIS nådde 82 poäng. Hårt och spännande var det och flera nya rekord såg dagens ljus.

Den 15—16 juni deltog Göte Johansson (Bergsbo) i tiokamps-DM i Linköping och blev där andre man, men han lovade då att komma åter. Vid nationella tävlingar i Boxholm den 21 juli vann Göte stav på 3,60 och vid landsbygdstävlingar i Gusum den 4 augusti 1935 deltog han och Lennart Andersson, varvid Göte tog tre första- och en andraplacering varjämte ÖIK i lagtävlingen blev trea. Vid internationella tävlingar i Norrköping den 6 augusti satte Göte nytt östgötarekord i stav med 370 cm,

varvid han blev andre man efter amerikanen Sefton. Göte Johansson blev distriktsmästare i stav och vid SM den 24—25 augusti blev han fyra i samma gren. Vid triangelmatch i Borås den 18 augusti vann Göte stav och förbättrade östgötarekordet till 372 cm. En triangelmatch i Ödeshög den 15 september vann hemmalaget före Boxholms IF och Mjölby AI. I en klubbmatch 1936 tog Boxholm revansch och vann över ÖIK med 56 mot 46 p. Vid internationella tävlingar i Sävsjö vann G. J. stav och blev tvåa i spjut med 53,52, vilket var nytt klubbrekord. DM i tiokamp i Motala vanns av Göte på 5692 poäng. Vid landsbygds-DM i Skänninge den 26 juli deltog från Ödeshög elva tävlande, vilka tog ett flertal första- och andraplaceringar. Göte Johansson blev distriktsmästare i stav vid tävlingar i Norrköping på 360 cm. En klubbmatch i Gränna mot därvarande klubb vanns av ÖIK med 105 p mot 99. Vadstena vann en match på hemmaplan över ÖIK med 81 p mot 55 för Ödeshög. Nytt östgötarekord i stav sattes av Göte Johansson vid tävlingar den 13 september i Motala med 376 cm, varvid han blev tvåa efter fyrarmetersmannen W. Lange, Karlskrona. Sista klubbmatchen 1936 gick mot Skänninge IK, som vann med 96—78.

År 1937 börjades med en terränglöpning i Borghamn, där tre man från ÖIK startade och där Lennart Andersson pla-

Ake Winor. Bilden tagen vid Landsbygds-mästerskapet i Ödeshög

cerade sig som tvåa. Vid tävlingar, avhållna i samband med invigningen av idrottsplatsen, kan nämnas, att Göte Johansson vann 100 m på tiden 11,6, att han kom tvåa i stav på 3,60 och fyra i spjut med 46,12 m. Vid fortsatta tävlingar på hemmaplan löpte Allan Ohlsson 100 m och kom trea med 12,1 sek. Stavhoppet vanns av Bo Ljungberg, Mal-

50-åringen gratuleras

AB Blondells

Ödeshögs Festvåning

Bil AB Axel Fundin

AB Ödeshögs Snickerifabrik

Östgöta-Bladet

Byggmästare Ivar Lundin

Byggmästare Evert Olander

Bertil Karlssons Lastbilsäkeri

mö AI, med Göte som tvåa. Vid samma tillfälle hoppade Göte Johansson 5,96 och Lennart Andersson 5,71 i längd. Göte Johansson blev tvåa vid tävlingar i Atvidaberg på 3,60. Vid finalserien i Norrköping vann Göte J. stav på 3,80 = östgötarekord och kom tvåa i spjutkastning på 51,49. Åke Gustavsson (Winor) hade nu även börjat att syssla med stavhopp och blev trea i Linköping på 320 cm. Vidare ser vi att Göte Johansson vid SM i Göteborg blev fyra på det nya klubb- och östgötarekordet 390 cm. Det var den 29 augusti 1937. I Tranås kom Göte Johansson och Åke Gustavsson etta resp. fyra i stavhopp. Åke Gustavsson kom på andra plats i tresteg på 12,55 i Boxholm.

1938 kom ÖIK:s lag trea i Skänninge runt bland tio deltagande lag. Samma år kom vår bästa längdhoppare Åke Gustavsson med i protokollen och hoppade 6,18 i Boxholm. Gösta Arvidsson tävlade i Uppsala: 100 m 12 sek, 1500 m 5,05 min., längd 5,50 m, diskus 24,47. Vid internationella tävlingar i Stockholms Stadion deltog Göte Johansson med som han själv skrivit i protokollet "dekigt" resultat. Han hade fint sällskap av bl.a. ettan Waroff, USA, på 4,27 m och Ärna, Estland, 4,00 m. Själv kom han på femte plats med höjden 3,60 m. Vid en klubbmatch mot Skänninge på Vättervallen segrade gästerna med 55 poäng mot 47. Åke Gustavsson blev vid nationella tävlingar i Linköping fyra i tresteg med 13,29 m, som även blev nytt klubbrekord. Han nådde även 3,40 m i stav innan säsongens slut.

Vid match på Vättervallen i Östgötaserien mot Boxholm satte Göte J. nytt klubbrekord på 200 m med 24,5 sek., medan juniören Ola Wagell vann samma distans på 25,8. Å Vättervallen var det

också DM i femkamp i juni 1939. Ödeshög representerades av Allan Ohlsson, vilken slutade som fyra i protokollet med 2052 poäng och nytt klubbrekord. I Östgötaserien klass C tävlade Vadstena—Ödeshög, vilken match Vadstena vann med 52—50. Där förbättrade Göte Johansson sitt 200-metersrekord med en tiondel till 24,4 sek. I rekordtabellen efter 1939 kan vi ta några exempel: löpning 100 m Göte Johansson, 11,5 sek, höjd, samme man, 170 cm, längd, Åke Gustavsson, 6,48. Folke Löfs kulrekord från 1924 löd på 11,64 m.

Sedan får vi lov att hoppa till 1942 i böckerna för att den 7 juni vara med om jubileumstävlingar på Vättervallen, där protokollet citerar tidningen Östgöten, som bl.a. skriver, att publiken som var ca 800 fick se fullgoda prestationer av Arne Ahlsén, en "Malung Olsson" och inte minst av ödeshögssonen Åke Gustavsson (Winor) som segrade i längd med det mycket goda resultatet 6,68 m. I Linköping skötte sig Åke G. fint och snyggade upp sitt rekord och tog en första plats i tävlingen med 685 cm. Vid DM i Norrköping segrade Göte Johansson i stav på 3,70, Åke Gustavsson i längd på 6,71 m och samme man blev tvåa i tresteg med 13,46 m.

Det var 1942 i Huskvarna som Göte Johansson satte sitt östgötarekord på 4,00 m. Från 1943 kan nämnas, att Åke Gustavsson vid tävlingar i Ödeshög hoppade 6,69 m i längd och Göte Johansson 3,60 m i stav och att ÖIK kom sju i klass II Ödeshög runt.

Ja, sedan får vi bege oss fram till 1945 för att få några plock ur det årets klubbmästarelista: 100 m Per Carlsson 12,2 sek, 400 m Gösta Ohlsson 59,9 sek, längd Gösta Ohlsson 5,20 m, höjd Gösta Ohlsson 1,45 m. Här börjar en ny generation — med kanske inte så lysan-

ÖIK satsar på ungdomen

Juniorfotboll förekom redan på trettio-talet, men något ordentligt ungdomsarbete inom fotbollen förekom knappast före mediet av 40-talet.

Den som först tog itu med uppgiften att skapa ett organiserat ungdomsarbete var Sven Hektor. Han var ungdomsfotbollens tränare och ledare åren 1944—

1947. Efter Hektor tog Arne Börjesson vid. En kämpe och ungdomsledare av format. Under hans tid i ungdomssektionen stod ÖIK:s pojk- och juniorfotboll i topp inom västra Östergötland. Börjesson var ledare fram till år 1957. Nu skall nämnas, att han inte var ensam att skapa dessa framgångar. Medhjälpa-

de prestationer som sina föregångare men som efter energisk träning kommer att redovisa en del goda resultat.

Sälunda uttraderade Gösta Ohlsson Allan Olssons 1939 satta klubbrekord i femkamp. Han lyckades även "putsas" A. Olssons diskusrekord. Sven "Pysen" Gustavsson var begåvad med den naturliga spänst, som kunnat föra honom långt i hoppgrenarna, om han planmässigt gått in för friidrotten. Nu var han i stället en ypperlig fotbollsmålvakt. Vid en klubbtävling tangerade han klubbrekordet i höjdhopp. I övrigt var Gerhard Strand en av klubbens bästa i den grenen under senare delen av 40-talet. Nytt klubbrekord på 100 m, som fortfarande gäller, satte Arthur Andersson vid krets-mästerskap i Vadstena 1947 med 11,4. Ett antal "stadslöpningar" hölls, men tyvärr finns inte tävlingsprotokollen kvar från desamma. Vid tävling mot Norcopensarna från Norrköping — 1946 — segrade Ödeshög med 1 poäng efter den avgörande stafetten 100+200+300+400 m. Stafettlaget bestod av Per Fredriksson, Arthur Andersson, Lars Birgersson och Sture Wallin. De täv-

lingar man deltog i under senare delen av årtiondet inskränkte sig till ett fåtal klubb- och kretstävlingar. Gösta Ohlsson var eldsjelen i försöken att återuppväcka friidrotten men alltmer märktes, att den var på kraftig retur. 1952, då förresten olympiafacklan bars genom samhället av Eive Engwall och Lars Birgersson, kan sägas vara slutet på en lång och aktiv friidrottsära inom Ödeshögs IK. Sedan dess har sektionen tyvärr inte varit i arbete.

Att förmågor finns, det har en Bjarne Andersson med eftertryck visat inte bara i sin favoritsport skidor. Med organiserad friidrott inom klubben hade helt visst denna strålande allroundbegåvning inom den allmänna idrotten kunnat vara till samma rika glädje inom ÖIK:s friidrott som han varit i skidor inom Ödeshögs Skidklubb. En omsvängning mot förnyat friidrottsintresse inom klubben har dock inträtt och lämpliga ledare är eftersökta. Det finns intresse och plats för friidrotten i dagens Ödeshög — och inom ÖIK, som i denna idrott har sin upprinnelse.

ARTHUR ANDERSSON

Han tålde skrattas åt...

Bernt Carlsson från Svemb och Ödeshög började sin bana som stjärncyklist på en helt vanlig cykel på landsvägarna i sin hemtrakt. Sina första tävlingsresultat gjorde han för ÖIK och sedan gick vägen snabbt upp mot idrottens höjder. Han tävlade för Mjölby CK och CK Hymer, men det var i Hammarby han nådde sina största segrar.

Ett citat från Östergötlands Idrottsförbunds jubileumsskrift 1937 ger den allra bästa beskrivningen på Bernt Carlssons

ren Sven Carlström lade ner mycket tid inom sektionen och stödde även ekonomiskt verksamheten.

Verner Karlsson

väg till de stora framgångarna: "Östergötland har däremot ingen cykelindustri i stil med Stockholm och Uppsala och därför fordras det mycket mera av våra pojkar för att lyckas. Men trots allt är det inte omöjligt, det visade Bernt Carlsson, som fullkomligt på egen hand utbildade sig själv till toppman i svensk cykelsport. Vi skulle uppriktigt önska, att östgötacyklisterna greps av samma hänförelse, som bar den storartat ambitiöse bondpojken från Ödeshög fram till

1957 övertog undertecknad arbetet med ledningen av ungdomsverksamheten. En besvärligare tid inträdde nu. Inte så att ungdomarna svek utan av den orsaken att grannföreningarna lade ner sin ungdomsverksamhet. Utbyte av matcher var svårt att ordna, varför det blev nödvändigt att skapa ett "surrogat" för pojk-lagsserien. Ersättningen blev "kvarters-fotbollen", en mycket bra lösning i den situationen.

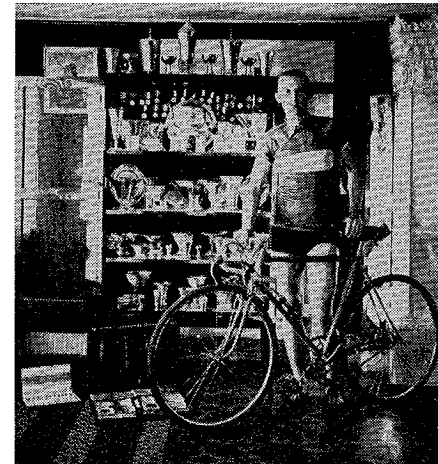
Från år 1961 har Sven "Pysen" Gustavsson verkat som ledare och tränare. Personligen tycker jag, att ÖIK är att gratulera till detta val, då få torde vara så lämpliga till denna syssla som "Pysen". Till sist vill jag ge nuvarande styrelse en blomma för att de satsar så hårt på ungdomen. Det är lätt att förstå att det slukar massor med pengar att driva en så omfattande ungdomsrörelse, men jag är säker på att 50-åringen ÖIK med detta satsar på rätt häst.

VERNER KARLSSON

Ny giv?

Vår bygd — Ödeshög med omnejd — har alltsedan gamla tider ständigt företett en brokig och rikhaltig flora av föreningar och organisationer för högst olika ändamål och avsikter. Det är då helt

svenskt mästerskap och olympiska hedersuppdrag. Vi minns hur det skrattades i medelmåttornas led åt den ganska tafatte junioren Bernt Carlsson, som dök upp i Mjölby CK våren 1929, åt hans fantastiska vetgirighet på allt som rörde cykel, hur han pumpade storstjärnorna och försökte lura av dem deras träningshemligheter. Bernt Carlsson gick sin väg fram och nu skrattar man inte längre åt en pojke, som gick in med hela sin kraft för att bli något — och lyckades!"

ÖIK:s förste hedersledamot Bernt Carlsson framför sin imponerande prissamling

naturligt att ungdomen även den har velat vara med och dra sitt strå till stacken. Så gjorde även de för idrottsliga färdigheter intresserade ynglingarna i Ödeshögs lilla samhälle och bildade Ödeshögs Idrottsklubb, när seklet var ungt och idrottsrörelsen svepte fram som en stormvind över den svenska landsbygden. Året var 1912 — en händelse, som ser ut som en tanke — Stockholmsolympiaden, sommarolympiaden, och i Ödeshög samlades idrottsungdomen för ädel tävlan och fostran inom den nystartade idrottsklubben.

I dag har ynglingen blivit man med femtio år på nacken, men är alltså lika verksam och en av de mest livskraftiga bland våra föreningar, trots varande en av de äldsta. Och inte att undra på! Ädel strävan och okuvlig kampvilja samt osviklig tro på framtiden och den för många, som finnes inom idrotten att fostra och dana, ger inte plats för förgubbning till varken kropp eller sinnelag. Här är det ungdomen, som bestämmer var skåpet skall stå för att rörelsen skall kunna leva vidare och bestå.

Att äga en ungdom med en sådan målsättning skall vi alla i Ödeshög vara glada över. Understundom har väl även idrottsklubben — och underligt vore det väl annars — haft sina mörka stunder när det gällde idrottsplatsbekymmer och finanser och så är det väl alltid inom våra idrottsföreningar, men den har alltid sett framtiden an med ljus tillförsikt och burit sin fana högt. För kommunens del, särskilt på senare tid, har förtroende-

Albin Rosäll, kommunalfullmäktiges ordförande

männen börjat tänka om och ställa erforderliga medel och stöd genom anslag och lån till klubbens förfogande så att idrottsplatsen i dag är av ganska god beskaffenhet. Större förståelse från kommunalmännens sida har gett och kommer i framtiden att ge idrottens folk de riktiga resurserna. Men hade inte ÖIK:s medlemmar själva visat de rätta takterna och tagen samt det brinnande intresset, som är en absolut nödvändighet för att lyckas, hade inte den efter våra förhållanden stora ombyggnaden av planen kunnat komma till stånd. Vi gav vid det tillfället från den kommunala sidan vårt fulla förtroende och våra förväntningar har blivit helt infriade.

Men även lite ris — sådant skadar inte bland alla rosorna. Tyvärr har den allmänna idrotten helt kommit i skym-

undan, en av kommunen under förra sommaren anställd idrottsinstruktörs alla ansträngningar till trots, och nu är det bara fotbollen, som tycks dominera. Låt oss därför ställa den förhoppningen, att den helt utbyggda grundskolan med sina äldre årgångar elever kan ge denna del av den idrottsliga verksamheten nytt friskt blod och nya kämpataktiker, så att den allmänna idrotten går en ny stor tid till mötes i Ödeshög, där så många fina idrottspojkar tränats och danats och vunnit nationell ryktbarhet till klubbens stora ära.

Att ej heller vintersport som bandy och ishockey kunnat bedrivas i vår ort är också synnerligen att beklaga och här har nu idrottsklubben tagit ett nytt initiativ för att med kommunens medverkan kunna lösa detta gamla problem. Med den goda vilja och de friska krafter, som nu finnas inom klubben, gives stora förutsättningar för att isbanan blir färdig redan till vintern, och de löften, som givits från kommunens sida, kommer att stå fast. Och det vore väl en fin present på jubileumsåret.

Som representant för Ödeshögs kommun må givas mig den friheten att hylla ÖIK, att uttala kommunens varma tack för uppoffrande och oegennyttigt arbete, som styrelse- och sektionsmedlemmar under årens lopp lagt ned, och för det sätt, som ungdomen omhändertagits, för att ge god kamratanda och meningsfyllt innehåll åt en fritid, som annars säkerligen skulle använts åt mer eller mindre onyttigt sysslande.

Må idrotten växa sig allt starkare i vårt samhälle — välfärden och den stigande levnadsstandarden till trots — och må fostran av sunt uppväxande släkte med handlingskraft, fysisk spänst och redligt sinne vara ledstjärnan för all idrottslig verksamhet.

ALBIN ROSÄLL